

Ήταν βράδυ, σερνόμασταν αθόρυβα πάνω στη γη. Οι εντολές μας ήταν ρητές, να κάψουμε τα σπαρτά. Με άλλα λόγια να εφαρμόσουμε την «τακτική της καμμένης γης», στην επαρχία όπου ο Δράμαλης είχε στρατοπεδεύσει. Διακριτικά και με πόνο, κάναμε την δουλειά μας. Ευτυχώς δεν μας είδε κανείς. Τις επόμενες μέρες παρακολουθούσαμε στενά τους εχθρούς που μέρα με τη μέρα αντιμετώπιζαν σοβαρά επισιτιστικά προβλήματα, μιας και αυτό το καλοκαίρι ήταν ιδιαίτερα θερμό, χωρίς πολλές βροχές και τα πηγάδια είχαν στεγνώσει.

Ο αρχηγός μας ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης έστειλε μηνυτές να καλέσουν τα υπόλοιπα διεσπαρμένα ηγετικά πρόσωπα. Μετά τη συνέλευση των ηγετών το σχέδιο του Κολοκοτρώνη να περικυκλώσουμε τους εχθρούς είχε εγκριθεί. Έπρεπε με κάθε τρόπο να ανακόψουμε την πορεία τους. Ακολούθησε η τοποθέτηση των ελληνικών στρατευμάτων, αφού πληροφορηθήκαμε πως ο Δράμαλης με τον πολυάριθμο στρατό θα επέστρεφε προσωρινά στην Κόρινθο και θα περνούσε από τα Δερβενάκια.

Η βασική διάβαση, φυλαγόταν από τον Αντώνη Κολοκοτρώνη με 1.500 άντρες. Παράλληλα ο Πλαπούτας με 800 άντρες ήταν στο Σχινοχώρι για να φυλάει τη βορειοδυτική έξοδο προς την Στυμφαλία. Τέλος ο Νικηταράς και ο Παπαφλέσσας στην τρίτη έξοδο στο Στεφάνι και στο Αγιονόρι με άλλους 800 άντρες.

Την προηγούμενη της μάχης, ο Κολοκοτρώνης μας εμπύχωσε με έναν συγκινητικό λόγο: «Έλληνες, σήμερα εγεννήθημεν και σήμερα θα πεθάνωμεν δια την σωτηρίαν της πατρίδος μας και δια την εδικήν μας...". Την ημέρα της μάχης, είμασταν όλοι κρυμμένοι στους θάμνους, ιδρωμένοι από τον φόβο και την αγωνία. Ο αρχηγός μας ενέπνεε όμως το θάρρος. Περιμέναμε κάμποση ώρα, ώσπου φάνηκε η εμπροσθοφυλακή των Τούρκων. Όταν έφτασαν σε απόσταση βολής δέχθηκαν μεγάλο πλήγμα από το μολύβι μας. Λίγοι πέρασαν προς την πεδιάδα της Κουρτέσας και ο κύριος όγκος οπισθοχώρησε με μεγάλες απώλειες.

Οι Τούρκοι στράφηκαν προς το δεύτερο κοντινότερο πέρασμα, αυτό του Αγίου Σώστη. Ήταν πολύ ανηφορικό και πιο δύσκολο για τους πεζούς και τα ζώα, αλλά οι Τούρκοι το βρήκαν αφύλακτο και άρχισαν να περνούν, ενώ τα τμήματα του Αντώνη Κολοκοτρώνη τους πλευροκοπούσαν. Εν τω μεταξύ, ειδοποιήσαμε το σώμα του Νικηταρά και του Παπαφλέσσα, με σήματα καπνού. Ανασυντάχτηκε και με γρήγορη πορεία έφτασε το απόγευμα στις κορυφές ανατολικά, πάνω από τον Άγιο Σώστη.

Η αδρεναλίνη έρρεε στις φλέβες μας, ένα επικό αίσθημα μας είχε καταβάλει, αλλά μαζί με αυτό, ο φόβος και η αγωνία μας σφυροκοπούσε κατάκαρδα. Όμως το ιδανικό της ελεύθερης πατρίδας συγκλόνιζε το σώμα και τη διάνοιά μας.

Μέσα στους πολύβουους πυροβολισμούς, ξαφνικά όλα άρχισαν να φαίνονται αγνά και θολά, οι ήχοι όλο και απομακρύνονταν. Τότε άνοιξα τα μάτια μου μαζί με μια ανάσα ανακούφισης. Δίπλα μου ήταν το βιβλίο «Τα Απομνημονεύματα του Κολοκοτρώνη», ανοιγμένο στη σελίδα με τη μάχη των Δερβενακίων.

Σιγά σιγά άρχισα να συνειδητοποιώ πως δεν είναι δεδομένο το να ζεις σε μια ελεύθερη χώρα, και να απολαμβάνεις την προσωπική σου ελευθερία. Εκείνες τις στιγμές στις μάχες, ήταν φανερός ο αγώνας που έκαναν αυτοί οι άνθρωποι. Πάλεψαν, σκοτώθηκαν για να απολαμβάνουμε εμείς την ελευθερία που αυτοί κέρδισαν επάξια για εμάς. Αναρωτήθηκα αν εκτιμάμε όπως πρέπει αυτή την

ελευθερία που κερδήθηκε με αίμα, και μας χαρίστηκε απλόχερα για να την αξιοποιήσουμε σωστά.

Συνέχισα να διαβάζω στο βιβλίο, ένα απόσπασμα από τον λόγο του Κολοκοτρώνη προς τους μαθητές της Α' Γυμνασίου στην Πνύκα: « Η προκοπή σας και η μάθησή σας, να μην γίνει σκεπάρνι μόνο δια το άτομό σας, αλλά να κοιτάζει το καλό της κοινότητας, μέσα εις το καλό αυτό ευρίσκεται και το δικό σας. Το έργο μας και ο καιρός μας επέρασε. Εις εσάς μένει να ισάσετε και να στολίσετε τον τόπο όπου ημείς ελευθερώσαμε.».

Όταν διάβασα αυτά τα λόγια κατάλαβα ότι αυτοί οι ήρωες μας άφησαν τιμημένη σκυτάλη. Αυτό που έκαναν τότε οι πρόγονοί μας δεν ήταν εύκολο, για αυτό πρέπει να συνεχίσουμε να κάνουμε κι εμείς το καλύτερο για την χώρα μας, που με τόσο κόπο πάσχισαν για να μας την δώσουν.

ΚΟΡΩΝΙΩΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ

2^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ

1/4/21